

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky ve věci

žalobkyně: **Základní škola a mateřská škola K. s.r.o.,**
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Jelínkem
sídlem Sokolovská 49/5, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, IČO 00022985**
sídlem Karmelitská 7, 118 12 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.07.2017, č.j. MSMT-7348/2017-4,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20.7.2017, č.j. MSMT-7348/2017-4 **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce JUDr. Milana Jelínka, advokáta, náklady řízení ve výši 20.130,70 Kč, a to ve lhůtě do 20 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení předmětu řízení:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobou doručenou krajskému soudu dne 20. 9. 2017 bylo zahájeno řízení o přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodnutím žalovaného bylo dle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 10. 2. 2017 č. j. KrÚ 12277/2017. Rozhodnutím uvedeného správního orgánu prvního stupně nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o uzavření smlouvy o zvýšení dotace na školní rok 2017/2018. Důvodem pro zamítnutí žádosti bylo údajné zjištění závažných porušení právních předpisů v průběhu kontroly České školní inspekce.
2. Žalobkyně v žalobě předně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaný se řádně nevypořádal s jejími námitkami uplatněnými ve správním řízení, totiž že žalobkyně právní předpisy neporušila a pokud ano, tak nikoliv podstatným způsobem. Žalovaný shledal jako závažné porušení právních předpisů tu skutečnost, že někteří pedagogičtí pracovníci nesplňují předpoklady pro výkon své funkce, aniž by však dostatečně specifikoval rozsah jejich činnosti. Žalobkyně dále tvrdila, že bez přesné znalosti konkrétních okolností pak nelze dovodit závažné porušení právních předpisů ve smyslu § 5 odst. 3 písm. b) zákona č. 306/1999 Sb., o poskytování dotací soukromým školám, předškolním a školským zařízením (dále jen „zákon o poskytování dotací“), jelikož tato závažnost porušení má být vždy posuzována ve vztahu ke konkrétní věci a nikoliv obecně, jak to provedl právě žalovaný. Rovněž v rozhodnutí žalovaného chybí úvaha o tom, z jakých právních předpisů vyplývá, že porušení této právní povinnosti má dopadat na mateřskou i základní školu, které žalobkyně provozuje. K této otázce pak žalobkyně doplnila, že dle dikce § 5 odst. 3 písm. b) zákona o poskytování dotací by měla být jednotlivá školská zařízení posuzována samostatně. Rovněž žalobkyně vytýká žalovanému, že nedostatečně odůvodnil své závěry o závažnosti porušení právních předpisů a zejména nezhodnotil přiměřenost zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně, která vykonává veřejnou službu.
3. Dále žalobkyně sporovala dostatečné zjištění skutkového stavu věci, jelikož od okamžiku vydání protokolu České školní inspekce, na kterém bylo napadené rozhodnutí postaveno, došlo k sepsání nového protokolu, v němž již žalobkyni není vytýkáno, že ředitel školy neměl dostatečnou kvalifikaci, jedinou relevantní výtkou je nevykonávání pedagogické činnosti ředitelem školy. Dle žalobkyně tak žalovaný porušil povinnost zjistit správně a úplně skutkový stav věci a zásadu materiální pravdy. Žalobkyně rovněž odkázala na povinnost správních orgánů poskytovat si navzájem součinnost při naplňování principů dobré správy.
4. Ke skutkovému stavu věci se vztahovala i další námitka žalobkyně, a to že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jejími skutkovými tvrzeními uplatněnými v odvolání a odkázal ji na možnost podat námitky proti protokolu České školní inspekce. Vzhledem k tomu, že protokol není správním rozhodnutím, kterému by svědčila presumpce správnosti, došlo dle žalobkyně ignorováním jejích vyjádření k závažnému porušení procesních práv.
5. Poslední uplatněnou námitkou žalobkyně bylo tvrzení, že s ohledem na právní úpravu zákona č. 563/2004 Sb. o pedagogických pracovnících a změně některých zákonů (dále jen „zákon o pedagogických pracovnících“) a s ohledem na nařízení č. 75/2005 Sb., o stanovení rozsahu přímé vyučovací, přímé výchovné, přímé speciálně pedagogické a přímé pedagogicko-psychologické činnosti pedagogických pracovníků (dále jen „nařízení o stanovení rozsahu pedagogické činnosti“), nemá ředitel soukromé školy povinnost

vykonávat přímou pedagogickou činnost. Pokud ředitel školy nebyl povinen tuto činnost vykonávat a fakticky ji nevykonával, absence příslušného vzdělání u jeho osoby nemůže být dle žalobkyně hodnocena jako závažné porušení právních předpisů.

6. S ohledem na výše uvedené námitky navrhla žalobkyně napadené rozhodnutí zrušit a uložit žalované náhradu nákladů soudního řízení.
7. V reakci na podanou žalobu žalovaný uvedl, že nový protokol České školní inspekce byl vyhotoven až po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V rámci odvolacího řízení přitom odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných v odvolání, přičemž žalobkyně existenci tohoto protokolu v řízení o odvolání nenamítala a žalovaný tak nemohl vědět o nyní tvrzené skutečnosti. Žalovaný dále uvádí, že byl tudíž při svém rozhodování povinen vycházet z protokolu o kontrole ze dne 6. 6. 2016 a z pochybení v něm uvedených, přičemž žalobkyně měla možnost kontrolní zjištění uvedená v protokolu napadnout námitkami, což neučinila. Žalovaný má za to, že se řádně vypořádal se všemi námitkami žalobkyně, zejména co se týče otázky závažnosti porušení právních předpisů. Dále uvedl, že správní orgán prvního stupně správně zjistil skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a dále, že své rozhodnutí dostatečně zdůvodnil. Ve vztahu k závažnosti pochybení žalobkyně tak žalovaný uvedl, že kontrola České školní inspekce byla provedena ve vztahu k mateřské i základní škole provozované žalobkyní. Jako závažná byla shledána pochybení spočívající ve skutečnosti, že ředitel nevykonává přímou pedagogickou činnost a že vzdělávání ve škole není zajištěno kvalifikovanými pedagogickými pracovníky. Jelikož žalobkyně požadovala uzavření smlouvy o zvýšení dotace pro mateřskou i základní školu, byl žalovaný takto vymezeným předmětem řízení vázán a nemohl uzavřít smlouvu jen částečně.
8. Žalovaný má za to, že závažné porušení právních předpisů trvá i nadále, jelikož ředitel školy stále nevykonává přímou pedagogickou činnost. Žalovaný odkázal na § 5 odst. 1 zákona o pedagogických pracovnících, dle kterého musí ředitel školy splňovat předpoklady podle § 3 odst. 1 písm. b), tedy mít odbornou kvalifikaci pro přímou pedagogickou činnost, kterou vykonává. Dle žalovaného nelze činit rozdíly mezi školami různých zřizovatelů, pokud jde o samotnou povinnost ředitele vykonávat pedagogickou činnost, a to bez ohledu na pravidla stanovení rozsahu této činnosti. Dále žalovaný odkázal na § 164 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (dále jen „školský zákon“), podle kterého ředitel školy mimo jiné rozhoduje o všech záležitostech týkajících se poskytování vzdělání a odpovídá také za odbornou a pedagogickou úroveň.
9. Na závěr svého vyjádření žalovaný uvedl, že dotace je dobrodiním státu, který nastavil podmínky pro její čerpání, a ty musí žalobkyně dodržet, má-li mít na dotaci nárok. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Okolnosti rozhodné ve věci:

10. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 10. 2. 2017 č. j. KrÚ 12277/2017 nebylo vyhověno žádosti žalobkyně, aby s ní byla uzavřena smlouva o zvýšení dotace na rok 2017/2018 pro mateřskou školu, základní školu, školní družinu a školní jídelnu – výdejnu, které provozuje. Důvodem neposkytnutí této dotace byla závažná porušení právních předpisů zjištěná kontrolou České školní inspekce v protokolu ze dne 6. 6. 2016 č. j. ČŠIE-552/16-E. Pochybení spočívala v nesouladu školního vzdělávacího programu s

Rámcovým vzdělávacím programem, nedostatečné kvalifikaci některých pedagogických pracovníků, nedostatečné kvalifikaci ředitele školy, skutečnosti, že ředitel školy nevykonává přímou pedagogickou činnost a v nerespektování rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „MŠMT“) o povolení výuky některých předmětů v anglickém jazyce.

11. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo založeno na protokolu České školní inspekce ze dne 6. 6. 2016 o kontrole, která probíhala v dubnu roku 2016. Tato kontrola zjistila, že se žalobkyně dopustila několika porušení právních předpisů. Prvním porušením byl nesoulad mezi školním vzdělávacím programem a Rámcovým vzdělávacím programem pro základní vzdělávání. Další vytykané vady spočívaly v nedostatečné kvalifikaci pedagogických pracovníků. První z nich byl pedagogický pracovník, který jako rodilý mluvčí vystudoval vysokou školu nepedagogického zaměření, a to v oblasti geologie, přičemž vyučoval hudební a tělesnou výchovu v 1. až 6. ročníku základní školy a rovněž neprokával znalost českého jazyka. Dále v mateřské škole vyučovala pedagogická pracovnice, která měla kvalifikaci pouze pro výuku pro základní školy, obor občanská výchova a geografie pro druhý stupeň, zde však škola doložila „Hlášenku volného pracovního místa“ ze dne 15. 7. 2015. Další porušení bylo spatřováno u pedagogické pracovnice, která absolvovala vysokoškolské vzdělání v magisterském studijním programu Filologie a Politologie – latinskoamerická studia, tudíž v nepedagogických oborech. Poslední pracovníci s nedostatečnou kvalifikací byla zaměstnankyně, která absolvovala pouze vzdělání v oboru „Management of Quality Standards in Children's services“, což je obor, kterému v České republice neodpovídá žádná kvalifikace z počátečního formálního vzdělávání, přičemž škola nedoložila rozhodnutí o uznání rovnocennosti dokladů. Dalším namítaným porušením právních předpisů byla skutečnost, že ředitel školy neprokával odbornou kvalifikaci pro přímou pedagogickou činnost a také přímou pedagogickou činnost v uvedeném školním roce nevykonával. Posledním namítaným porušením byla výuka v anglickém jazyce u vyššího počtu hodin, než bylo uvedeno v rozhodnutích MŠMT, která výuku v cizím jazyce povolovala.
12. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně dne 22. 2. 2017 odvolání, ve kterém uvedla, že zjištěná porušení zákona nepovažuje za závažná, nýbrž za spíše formální, nemající vliv na kvalitu vzdělávací činnosti. Co se týče pochybení týkající se kvalifikace ředitele, uvedla žalobkyně, že ředitel je osobou odkázanou na trvalé užívání invalidního vozíku a má v rámci pedagogického studia na FF UK splněny všechny zkoušky s vazbou na pedagogickou činnost, neabsolvoval však praktické zkoušky z důvodu svého zdravotního stavu. V rámci školy pak ředitel nevykonává pedagogickou činnost, jejíž rozsah není pro soukromé školy nikterak určen, věnuje se pouze finančním a organizačním záležitostem. Co se týče kvalifikace učitelů, tak žalovaná odůvodňovala u jednotlivých učitelů důvody spojené s bilingvní výukou, kdy se v jednom případě mělo jednat o rodilého mluvčího s nepedagogickým vzděláním, který je však pro bilingvní výuku nepostradatelný, v dalším případě o náhradu za mateřskou dovolenou a v posledním případě pak o učitelku dříve působící v Irsku, kde pracovala se stejnou věkovou skupinou a jejíž vzdělání pouze Česká školní inspekce formálně nebyla schopna přiřadit k českému ekvivalentu. Na závěr žalobkyně uvedla, že nepřiznání zvýšení dotace, vzhledem k nastavení školy jako neziskové, může vést až k úpadku žalobkyně.
13. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobkyně zamítnuto. V odůvodnění žalovaný uvedl, že porušení zákona zjištěná Českou školní inspekcí týkající se školního

vzdělávacího plánu a nerespektování rozhodnutí MŠMT ohledně výuky v cizích jazycích nebyla dostatečně zkoumána a nebylo tak možné dojít k závěru o jejich závažnosti. Na druhou stranu považoval žalovaný pochybení spočívající v nedostatečné kvalifikaci ředitele školy a pedagogických pracovníků za natolik zásadní, že dospěl k závěru o vážném porušení právních předpisů ze strany žalobkyně a odvolání zamítl.

Posouzení věci krajským soudem:

14. Soud přezkoumal zákonnost žalovaného rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek podle skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného podle § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. Věc byla projednána dne 20.12.2017, přičemž byl proveden důkaz protokolem o kontrole České školní inspekce ze dne 9.3.2017, č.j. ČŠIE-235/17-E, jehož se žalobkyně v žalobě dovolávala. Po projednání věci soudem předložila žalobkyně dodatečné vyjádření zabývající se kontrolami České školní inspekce v předchozích letech. Součástí vyjádření byly i protokoly o kontrole za roky 2013 a 2014. V protokolu z roku 2013 Česká školní inspekce uvedla, že ředitel i zástupkyně ředitele nemají stanoven rozsah výkonu přímé pedagogické činnosti, toto pochybení však nebylo výslovně vyhodnoceno jako porušení zákona. Rovněž v roce 2014 se dle žalobkyně Česká školní inspekce zabývala způsobem vedení školy a nebylo výslovně zjištěno porušení povinností stanovených zákonem či jinými právními předpisy.
15. Při posuzování otázky, zda měla být s žalobkyní uzavřena veřejnoprávní smlouva o zvýšení dotací, vychází soud z ust. § 5 odst. 3 písm. b) zákona o poskytování dotací, podle kterého platí: *„Dotace se zvýší podle odstavce 2, pokud právnická osoba má pro příslušnou školu nebo školské zařízení poslední výsledky hodnocení České školní inspekce alespoň průměrné a v posledním protokolu o kontrole Českou školní inspekci nebylo zjištěno závažné porušení platných právních předpisů.“* Vzhledem k tomu, že žalovaný nezpochybňoval první podmínku, tj. alespoň průměrné hodnocení žalobkyně Českou školní inspekci, zůstává spornou otázkou, zda bylo zjištěno závažné porušení platných předpisů. Zákonodárce neuzavření smlouvy neváže na jakékoliv porušení právních předpisů, nýbrž pouze na porušení závažné, což je z hlediska práva neurčitý právní pojem a správní orgán má povinnost nejprve tento neurčitý právní pojem vyložit, následně aplikovat na skutková zjištění případu a dojít k závěru, zda porušení předpisů vytýkané žalobkyni dosáhlo intenzity závažného porušení, přičemž tento závěr musí být řádně odůvodněn.
16. Zásadní námitkou žalobkyně bylo tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, jelikož se zaměstnáváním svých pedagogických pracovníků porušení právních předpisů nedopustila a pokud ano, tak nikoliv závažným způsobem. Soud musí přisvědčit žalovanému, že se skutečně jednalo o porušení právních předpisů, když pedagogičtí pracovníci žalobkyně neměli předepsané vzdělání a tudíž ani kvalifikaci pro výkon pedagogické činnosti, kterou u žalobkyně vykonávali. Pouze u jedné pracovnice byla doložena „hlášenka volného pracovního místa“, čímž byly naplněny podmínky výjimky, u ostatních však porušení právních předpisů trvá. Žalobkyně nikterak nedoložila, proč se v tomto případě nejedná o porušení právních předpisů.
17. Naproti tomu dal soud žalobkyni zapravdu v tom, že žalovaný se dostatečně nezabýval závažností vysloveného porušení právních předpisů. Ač jsou v daném případě rozhodující správní orgány vázány skutkovými zjištěními učiněnými Českou školní inspekci ohledně existence porušení právních předpisů, právní hodnocení a zejména výklad neurčitého právního pojmu „závažné porušení právních předpisů“ je jejich povinností. Žalovaný

v první řadě ve svém rozhodnutí nevymezil tento neurčitý právní pojem. Jak uvádí Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003-58 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz): „*Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s argumentací krajského soudu v odůvodnění napadeného rozsudku a na tuto argumentaci v podrobnostech odkazuje, že základem pro úsudek o propuštění policisty ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) je úsudek o obsahu a rozsahu neurčitěho právního pojmu „porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem“. Teprve poté, kdy správní orgán tento neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda jednání policisty spočívající v porušení služební přísahy dosáhlo takové intenzity, že naplňuje zákonný znak zvláště závažného porušení či nikoliv.*“ Či obdobně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 As 20/2005-83: „*Pokud dále žalovaný dovozoval závažné porušení podmínek z porušování ostatních právních předpisů, pak bylo na něm, aby tento neurčitý právní pojem vymezil. Základem pro vydání rozhodnutí o zrušení živnostenského oprávnění podle § 58 odst. 3 živnostenského zákona, je totiž úsudek o obsahu a rozsahu neurčitěho právního pojmu „porušení právních předpisů závažným způsobem“. Teprve poté, kdy správní orgán tento neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda jednání žalobce spočívající v porušení shora uvedených právních předpisů dosáhlo takové intenzity, že naplňuje zákonný znak závažného porušení či nikoliv.*“ Než tedy mohly správní orgány přistoupit k aplikaci tohoto neurčitěho právního pojmu na skutková zjištění, měly povinnost jej vyložit, což neučinily, resp. takové úvahy nevtělily do vydaného rozhodnutí (rozhodnutí žalovaného je třeba pro účely soudního přezkumu posuzovat s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jako jeden celek), proto je žalované rozhodnutí už z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

18. Aby bylo možné posoudit, zda ze strany žalobkyně došlo k závažnému porušení právních předpisů, měly dále správní orgány vycházet z konkrétních skutkových zjištění v dané věci. Učinily tak sice v otázce porušení právních předpisů, nikoliv však v otázce jeho závažnosti, jelikož žalovaný pouze konstatoval, že se v tomto případě jedná vždy o porušení závažné. Tento postup je zjevně nedostačující, jelikož v souladu s principem materiální pravdy jsou správní orgány povinny posuzovat danou otázku s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti a na základě nich pak měřit míru porušení, zejména ve vztahu k účelu, který má dané ustanovení zákona splňovat. V případě nedostatečné kvalifikace pedagogických pracovníků se jako kritérium nabízí kvalita pedagogické činnosti vykonávané těmito pracovníky. Správní orgány, pokud by toto kritérium přijaly, měly by pak při své činnosti podrobně zkoumat, zda nedostatek kvalifikace má vliv na schopnost pedagogických pracovníků žalobkyně kvalitně vést výuku a zda jsou v této výuce nějaká zásadní pochybení. Jelikož správní orgány tuto úvahu či jinou kvalitativně konkurující úvahu neučinily a nezabývaly se reálnými dopady tohoto porušení, jsou jejich rozhodnutí v části týkající se tvrzeného závažného porušení právních předpisů v důsledku působení pedagogických pracovníků bez potřebné kvalifikace nepřezkoumatelná. Neobstojí přitom tvrzení žalovaného, že není třeba se vypořádat se skutkovými tvrzeními uvedenými žalobkyní v odvolání, jelikož je měla uplatnit v námitkách proti podanému protokolu, neboť otázka závažnosti namítaných porušení zákona je otázkou, kterou musí objasnit právě správní orgán rozhodující o poskytnutí dotace, přičemž vychází z protokolu České školní inspekce, který je podkladem pro rozhodování.
19. Žalobkyně dále argumentovala tím, že v zákoně není stanovena povinnost ředitele školy vykonávat přímou pedagogickou činnost, a že i kdyby tu tato povinnost dána byla,

nezkoumal žalovaný dostatečně závažnost jejího porušení. Soud při posouzení této žalobní námitky vycházel z ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pedagogických pracovnících, které zní: „Pedagogickým pracovníkem je ten, kdo koná přímou vyučovací, přímou výchovnou, přímou speciálně pedagogickou nebo přímou pedagogicko-psychologickou činnost přímým působením na vzdělávaného, kterým uskutečňuje výchovu a vzdělávání na základě zvláštního právního předpisu (dále jen "přímá pedagogická činnost"); je zaměstnancem právnické osoby, která vykonává činnost školy, nebo zaměstnancem státu, nebo ředitelem školy, není-li k právnické osobě vykonávající činnost školy v pracovněprávním vztahu nebo není-li zaměstnancem státu. Pedagogickým pracovníkem je též zaměstnanec, který vykonává přímou pedagogickou činnost v zařízeních sociálních služeb.“ Zákon o pedagogických pracovnících v § 2 odst. 2 písm. j) dále stanoví, že vedoucí pedagogický pracovník, tj. ředitel školy, je pedagogickým pracovníkem. Pokud zákon stanoví, že ředitel školy je pedagogickým pracovníkem a zároveň pojmovým znakem pedagogického pracovníka je výkon pedagogické činnosti, pak lze pomocí systematického výkladu dovodit, že řediteli školy je zákonem o pedagogických pracovnících uložena povinnost vykonávat pedagogickou činnost. Tomuto názoru nasvědčuje i ustanovení § 5 zákona o vysokoškolských pracovnících, které pro výkon funkce ředitele školy stanoví jako předpoklad předchozí pedagogickou praxi v délce 3, 4 či 5 let v závislosti na typu školy. Tato úprava pak odporuje názoru žalobkyně, která tvrdí, že u soukromých škol může ředitel vykonávat pouze manažerskou pozici a odborné otázky delegovat na svého zástupce, protože pak by zákonodárce po řediteli školy nevyžadoval předchozí pedagogickou praxi. Rovněž lze poukázat na ustanovení § 164 odst. 1 písm. c) školského zákona, které stanoví, že ředitel školy odpovídá za odbornou a pedagogickou úroveň vzdělání a školních služeb. Pokud tomu tak je, pak nelze přijmout závěr žalobkyně, že ředitel v jejím zařízení může vykonávat pouze administrativní a manažerské činnosti, jelikož zákon mu ukládá odpovědnost za odbornou stránku školní výuky. Soud tedy dovodil, že ač zákon o pedagogických pracovnících ani prováděcí předpisy nestanoví povinný rozsah vykonávané pedagogické činnosti vedoucích pedagogických pracovníků v soukromých školských zařízeních, povinnost vykonávat přímou pedagogickou činnost z tohoto zákona vyplývá. Pokud je řediteli školy uložena povinnost vykonávat pedagogickou činnost, pak je i nezbytné, aby měl pro výkon této činnosti potřebnou odbornou kvalifikaci dle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o pedagogických pracovnících.

20. Námitku žalobkyně spočívající v tom, že Česká školní inspekce v minulosti neshledala v absenci výkonu přímé pedagogické činnosti porušení právních předpisů, nepovažuje soud za relevantní pro právní posouzení této otázky. Je sice pravdou, že v roce 2013 byla účinná právní úprava shodná s rokem 2016, kdy došlo ke zjištění pochybení, Česká školní inspekce však nemá oprávnění vykládat právní předpisy způsobem do budoucna závazným.
21. Na základě výše uvedeného soud dovodil, že žalobkyně skutečně porušila právní předpisy, konkrétně zákon o pedagogických pracovnících, když ředitel jejího školského zařízení nevykonával přímou pedagogickou činnost a na její výkon neměl ani dostatečnou kvalifikaci. Nic samozřejmě nebrání osobě současného ředitele, aby jako jednatel společnosti dále vykonával manažerskou a finanční činnost, ze zákona však vyplývá povinnost žalobkyně obsadit pozici ředitele školy osobou, která bude mít požadovanou kvalifikaci pro výkon přímé pedagogické činnosti a tuto činnost bude rovněž vykonávat. Ačkoliv soud dovodil, že pro ředitele soukromé školy ze zákona o pedagogických pracovnících vyplývá povinnost vykonávat přímou pedagogickou činnost a mít pro ni

potřebnou kvalifikaci, dospěl soud současně k závěru, že se správní orgán dostatečně nezabýval závažností porušení tohoto předpisu. Správní orgán se spokojil pouze s obecným odkazem na § 164 školského zákona, ze kterého dovodil, že pokud ředitel školy mimo jiné odpovídá za pedagogickou úroveň vzdělávání a školských služeb, je třeba, aby vykonával pedagogickou činnost. Tato argumentace však není přiléhavá, jelikož správní orgán nezkoumal, zda ve škole není dostatečně zajištěno odborné vedení pedagogického personálu jiným způsobem. Argumenty žalobkyně spočívající v tom, že odborné vedení ve škole zajišťuje zástupkyně ředitele a nikoliv ředitel, sice nemohou mít vliv na skutečnost, že k porušení právních předpisů došlo, mohou mít však zásadní vliv na tvrzenou závažnost tohoto porušení. Správní orgány tak měly povinnost zkoumat nastavené procesy ve škole a zjistit, zda skutečně nebylo dostatečně zajištěno odborné vedení pedagogických pracovníků, což by mohlo odůvodňovat závěr o závažném porušení právních předpisů. V opačném případě by se mohlo jednat o pochybení spíše formálního charakteru, které by nenaplněvalo podmínky § 5 odst. 3 písm. b) zákona o poskytování dotací. Výše uvedené podporuje i skutečnost, že i samotné nařízení o stanovení rozsahu pedagogické činnosti určuje například pro ředitele střední školy s více než 17 třídami povinnost vyučovat pouze 2 hodiny týdně. U větších veřejných středních škol je tedy dovoleno, aby ředitel byl především manažerem. Za této situace pak nelze bez dalšího přijmout závěr, že absence přímé pedagogické činnosti ředitele ve školském zařízení žalobkyně je sama o sobě závažným porušením dotčeného právního předpisu.

22. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí neobstojí, jelikož v něm absentují úvahy vedoucí k závěru o závažném porušení právních předpisů žalobkyní. Z výše uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a dle § 78 odst. 4 s. ř. s. jej vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem soudu. Žalovaný tudíž zjištěná porušení právních předpisů znovu posoudí z pohledu jejich závažnosti, předně přitom vyloží neurčitý právní pojem „závažné porušení právních předpisů“ a dále se bude zabývat otázkou, jaký dopad mají zjištěná porušení v tomto konkrétním případě, přičemž mezi podklady rozhodnutí zahrne i důkaz protokolem České školní inspekce ze dne 9.3.2017 provedený při soudním jednání, jak uvedeno shora.

Náklady řízení:

23. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., když úspěšné žalobkyni proti žalovanému správnímu orgánu přiznal právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Soud tak přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení za 4 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 zák. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, účast na jednání soudu dne 20. 12. 2017 a podání ze dne 12. 1. 2018), ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu. Celkově tak bylo žalobkyni přiznáno 12.400 Kč za 4 úkony právní služby a 1200 Kč (4 x 300 Kč) jako náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále bylo žalobkyni přiznáno cestovné za cestu jejího právního zástupce na jednání soudu dne 20. 12. 2017 dle vyhlášky č. 440/2016 Sb., ve výši 357,60 Kč (cesta substitučního právního zástupce z Hradce Králové do Pardubic a zpět, tj. 60 km, kombinovaná spotřeba 6,97 l/100 km benzínu v ceně 29,50 Kč/l, náhrada za použití motorového vozidla 3,90 Kč/km; tj. 2,05 x 60 + 3,9 x 60) a náhrada ve výši 200 Kč za promeškaný čas v délce 2 půlhodin dle § 14 odst. 1, 3 advokátního tarifu. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem DPH, tak mu soud rovněž přiznal náhradu daně ve výši 21%

z uvedených částek v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s., tj. 2.973,1 Kč, a také zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Celkově tak přiznané náklady řízení činí 20.130,70 Kč.

24. Žalovaný je povinen zaplatit náhradu nákladů řízení žalobkyni k rukám jejího právního zástupce v celkové výši 20.130,70 Kč ve lhůtě do 20 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Platební místo bylo určeno v souladu s ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s ust. § 64 s.ř.s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena jako přiměřená uložené povinnosti v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 17. ledna 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu